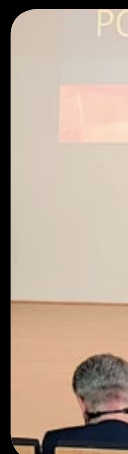

Picat i Lligat

Curs 2020-21 - Any XVIII - núm. 21

Revista d'informació cultural del Conservatori Professional de Música
Josep Melcior Gomis d'Ontinyent

SUMARI

Saluda.....	4
Avancem cap al nou conservatori.....	5
XII Premis Ciutat d'Ontinyent Edició 20-21.....	6
Finalitzant el curs 19-20.....	8
Despedida dels alumnes de 6é.....	10
III Edició del Concurs de Música de Cambra.....	12
Sentim Gomis.....	14
La tasca del professor d'instrument.....	16
Entrevista a Deva Mira Sperandio.....	18
La música absoluta és essència pura.....	20
menCANTAgomis 2020.....	22
8M Dia Internacional de la Dona.....	24
Els Exalumnes parlen: César Roig.....	26
Chick Corea 1941-2021.....	28
Què significa estudiar música.....	29
Dia del Jazz.....	30
Pedro Iturralde: figura indiscutible.....	32
Psicologia i música haurien d'anar de la mà.....	33
El conservatori als pobles.....	34
"L'isola Disabitata".....	36
Masterclass de Viola.....	37
Eixida del aula de clarinet al Palau de les Arts.....	38
Som pioners en música moderna!!!!.....	39
Col·laboració amb l'les l'Estació.....	40
Temps per al record.....	41
Sabies que?.....	42
Passatemps.....	42

Picat i Lligat
Curs 2020-21
Any XVIII - núm. 21

Edita:

CONSERVATORI PROFESSIONAL DE
MÚSICA J. M. GOMIS D'ONTINYENT
Plaça de la Coronació, 27
Tel. 96 291 92 20 - Fax 96 291 92 21
46870 ONTINYENT (València)
e-mail: 46021861.secret@gva.es
<https://portal.edu.gva.es/cpmontinyent/>

Coordinació i Redacció:

Carlos Díaz Argente
Pilar Ferrero Silvage

Dipòsit Legal: V-1542-2008

ISSN: 2174-8357

Disseny, maquetació:

Carlos Díaz Argente
Eduard Sala Albelda

Impressió:

Gráficas Minerva Sucesores, S.L.

Col·laboren:

Pau LLàcer Izquierdo
Anna Gandía Martínez
Miguel Renú Carretero
Claudia Alonso Ribera
Àngela Boix Garcia
Elena Silvestre Asensio
Eduard Sala Albelda
Gustavo Canet Peiróten
Elena Berenguer Doménech
Pep Soler Galbis
Adolfo García Baraza
Pilar Sanchís Espí
Ramón García Soler
Mª Amparo Madrid Manzanque
Luis Roig Cerveró
Romuald Gassó Biosca
María Cañizares del Baño
Samuel Pérez Ortega

SALUDA

PILAR FERRERO SILVAGE DIRECTORA

Adaptar-se a les noves situacions no sempre és fàcil, més encara si la nostra salut i la de les persones del nostre voltant pot vore's perjudicada. Aquest curs no ha sigut fàcil, però ara, una vegada arribats al final del mateix, sols tenim paraules d'agraïment.

A l'inici, al claustre ens preocupava si podríem manejar la situació. Teníem por. A pesar de la quantitat d'estudis que anaven publicant-se al respecte, el comportament del virus, sobretot en el cant i en els instruments de vent, era encara una incògnita, i com controlar-lo, una altra més gran si cap. A més s'afegeix el fet que, en la vida en general, incloure canvis que impliquen eixir de la zona de confort és sempre un desafiament. Però a la fi aquest repte ens ha obligat a ser més flexibles i ha estimulat la nostra creativitat. En definitiva, ens ha fet més forts.

No hi ha sols un camí per a arribar a un lloc. Gràcies a l'actitud positiva de tots, vam anar superant la por, i adaptant alguns procediments, hem pogut avançar i complir els nostres objectius quasi al complet. Lamentablement una de les coses que més hem trobat a faltar, el públic, sens dubte, a pesar de la gran ajuda que ha suposat la tecnologia.

Agraïsc a tota la comunitat educativa l'actitud demostrada enfront de la situació viscuda, que ha fet més suportable el seu impacte en la vida acadèmica del conservatori: al professorat, pel sentit de la responsabilitat i la serenitat demostrada; a l'alumnat, pel compliment dels protocols, i a les famílies, per la seua comprensió i la confiança depositada en nosaltres.

També vull enviar des d'ací el meu afecte als qui han patit els efectes més durs de la pandèmia, i confie que la música els haja ajudat a suportar-ho millor.

A tots i a totes, vos desitge molt bon estiu, i un més que merescut descans, enguany més que mai.

AVANCEM CAP AL NOU CONSERVATORI

El dimarts dia 22 de juny de 2021 l'equip directiu del nostre centre es va reunir amb el director general d'infraestructures de la Conselleria d'Educació, Víctor Garcia, i amb els representants de l'Ajuntament d'Ontinyent. Tot seguit van visitar les instal·lacions del Conservatori per a conèixer en primera persona l'estat actual de l'edifici i les opcions de rehabilitació. Confiam que abans que finalitze el 2021 la delegació de competències entre les dues administracions es realitze i el desitjat centre nou siga prompte una realitat.

XII PREMIS CIUTAT D'ONTINYENT EDICIÓ 20-21

El Conservatori Josep Melcior Gomis organitza de manera anual aquest concurs que compta amb el patrocini de l'Excel·lentíssim Ajuntament d'Ontinyent, que ens dota econòmicament per al lliurament dels Premis.

Enguany hem celebrat la XII Edició d'aquestos Premis que valoren l'esforç i la dedicació dels nostres alumnes que han cursat 4t curs d'Ensenyaments Professionals i simultàniament han realitzat el 4t curs de l'ESO en els seus instituts.

L'acte va ser mantingut per la directora del nostre Centre, na Pilar Ferrero Silvage i va comptar amb la presència del Regidor de Cultura de l'Ajuntament d'Ontinyent, n'Alejandro Borrell Bas i el Regidor d'Educació n'Òscar Borrell Morant, que participaren en el lliurament dels Premis.

També comptarem amb la valuosa col·laboració dels pianistes acompanyants Joanjo Albiniana i Adolfo García-Baraza.

Cada curs lectiu s'atorguen quatre Premis, un per a cadascun dels millors expedients dels quatre grups departamentals. Aquest any els guardons han recaigut en els alumnes:

VENT-FUSTA:

Amalia Guarner Giner, especialitat principal clarinet.

CORDA-CANT:

Àfrica Belda Aparicio, especialitat principal viola.

VENT-METALL:

Carles Ferri Carbó, especialitat principal trompeta.

PIANO-PERCUSSIÓ:

Joan Albero Altabert, especialitat principal percussió.

A continuació del lliurament, va tindre lloc un recital on els premiats interpretaren una peça cadascú.

Amalia va tocar el 1r moviment del Concert en Sib M de S. Mercadante, Àfrica va interpretar els moviments adagio i allegro del Preludi de la suite no 5 en do menor de J.S.Bach, Joan interpretà Vienna del compositor D. Friedmann i va versionar la peça *All of me*, de Mark & Simmons. Carles ens mostrà la Fantasia Eslava de Carl Höhne.

FINALITZANT EL CURS 19-20

FINALITZANT EL CURS 19-20

DESPEDIDA DELS ALUMNES DE 6é

Pau LLàcer Izquierdo

L'altre dia em preguntaven que quina cosa sentia en acomiadar-me, després de tants anys, del conservatori. Doncs bé, no sabia què respondre, però el que tinc clar és que sé que sempre serà la meua segona casa. Han passat deu anys des de la primera vegada que vaig muntar eixes famoses escales de l'entrada de la mà de mon pare sense saber tot el que m'esperava; i hui, un poc més major i més formada, pose punt final a aquesta bonica etapa.

Deu anys... Es diu ràpidament, veritat? Però han passat tantes coses entre aquestes quatre parets: audicions, concerts, excursions, professors molt diversos, companys nous i d'altres que s'ho deixaven... Però sobretot anècdotes, moltes anècdotes. Han passat moments durs, on compaginar l'institut i el conservatori ha sigut complicat, però també han passat moments feliços, els més abundants i amb els que em quede. Que puc dir d'un lloc on aprens disciplina, esforç, concentració...

I és que no tinc altra paraula que definisca més bé el que sent que gràcies. Gràcies per totes les oportunitats, per cada moment, per cada experiència, per fer-nos créixer i ser persones més humanes. A l'equip docent, a tots i cadascun dels professors, sense la vostra paciència i experiència açò no haguera sigut possible, heu sigut una part essencial de la nostra motivació. És clar que no podria deixar-me a Creden i Rafaela que ens han vist entrar per primera vegada i hui ens veuen també marxar. Als pares, mares, tios, germans, i en general a tots els familiars, vosaltres sou els principals culpables de tot açò. Heu fet de taxistes els set dies de la setmana, les 24 hores del dia, ens heu recolzat en els moments més complicats i heu sigut els primers a aplaudir els nostres triomfs, per xicotets que foren. Hui si, pare, mare, gràcies per apuntar-me al jardí musical.

I sobretot gràcies a cadascun dels meus companys, estic segura que, siga música o el que siga, aconseguireu allò que és proposeu perquè valeu molt. I quan em pregunten que se sent en acomiadar-me del conservatori jo solament puc contestar que una no pot acomiadar-se d'un lloc on sempre se sent a casa.

Àngela Boix Garcia

Jo a aquest conservatori sols li tinc paraules d'agraïment. Quan els meus pares em van apuntar a música de menuda, no hauria pogut arribar a imaginar-me que en un futur acabaria estimant la música com a cap altra cosa en el món. I quan, dos anys després, vaig vindre al conservatori d'Ontinyent, tampoc m'hauria esperat que acabaria considerant-lo com una segona casa.

Ací he trobat persones meravelloses, tant amistats com mestres, que sempre duré al cor. A més, he viscut experiències meravelloses, les quals m'han fet créixer i aprendre a ser millor persona. Però, sobretot, he après moltíssim i he descobert la meua passió per la música. Tant de bo poguera tornar enrere en el temps i tornar a viure aquests vuit anys en els quals he sigut tan feliç, per poder gaudir-los encara més.

Elena Silvestre Asensio

Del transcurs pel conservatori des de fa 8 anys tinc tans records que no podria nomenar-los tots. Però em quede en dues coses: el que he après i les amistats que he fet. Gràcies als professors pel seu bon fer i als meus amics i familiars pel seu constant suport.

FLAUTA TRAVESSERA:

CARMEN RODRÍGUEZ SANZ

GUIARRA:

AIDA LLOPIS SANTACATALINA

PERCUSSIÓ:

SAÚL ARANZUEQUE ALIAGA
ANDREU CANTÓ BELDA
ADRIÀ FERRERO ARACIL
MIGUEL RENÚ CARRETERO
ÓSCAR JOSÉ ÚBEDA CAMPOS

SAXÒFON:

PAU LLÁCER IZQUIERDO

TROMPA:

PAU CASCANT PEREZ
BENET SANJOSÉ GONZÁLEZ
ELENA SILVESTRE ASENSIO

TROMPETA:

ÁLEX LÓPEZ NAVARRO
MARC SORIANO GARCÍA

BOMBARDÍ/TUBA:

JOSEP ESPARZA MICÓ

VIOLA:

ARNAU CASANY ALCOI
GABRIEL PORTERO BAS
MARINA SAEZ GRAU

VIOLÍ:

VÍCTOR COLL SANCHIS
MARÍA XIA SILVESTRE LAPORTA

III EDICIÓ DEL CONCURS DE MÚSICA DE CAMBRA

El darrer 29 de març va tenir lloc la final de la III Edició del Concurs de Música de Cambra del Conservatori Gomis. A l'esmentada final van arribar sis grups, formats per joves talents del centre que ens delectaren amb la seua música al llarg de la vesprada, així com al públic que estava escoltant en directe al nostre canal de YouTube.

Aquestos sis grups es classificaren per a la final després de ser seleccionats entre denou grups que competiren a la semifinal mitjançant una gravació en directe de cadascun dels grups.

El Concurs es realitza per tal de donar-li ressò a la música de cambra. És a dir, a aquella interpretada per un grup reduït de músics que actuen sense ajuda de cap director; coordinant-se entre ells, escoltant-se, seguint els gestos dels companys per a aconseguir una interpretació viva, arriscada i comuna que posa els pèls de punta a l'espectador per la seua complexitat, així com per la seua espontaneïtat.

L'acte va ser presentat per la Cap del Departament d'Agrupacions Instrumentals, Lucía Pérez

Berenguer, qui va aportar un caràcter molt dis-tés a l'acte alhora que ens aportà valuosa informació del que anàvem a escoltar. Així, vàrem conèixer un poc més al voltant de la música de cambra mentre ens presentava als artistes i compositors.

Cal dir que en març de 2021 podem considerar que és un luxe el fet d'escoltar música en directe. I més tractant-se de música interpretada amb la cura amb la qual s'ha treballat a les aules i mostrada amb la passió pròpia de la joventut dels nostres intèrprets.

Els grups que actuaren foren Jazz Combo, Trio Concertant, Divos Barrocos, Fort Quintet, Vikai-ju i Rumbarimba. Oferiren un espectacle variat amb alegres peces de jazz, un virtuós romanticisme, l'elegància barroca de J.S. Bach, rítmiques obres de percussió i música vocal, incloent-hi música del mestre Martínez Valls, natural d'Ontinyent. Un còctel que va poder gaudir la privilegiada audiència que estava seguint les actuacions per les nostres xarxes virtuals.

Al final de la vesprada, després de l'esperada deliberació del jurat, format per cinc professors del centre, vàrem saber els grups premiats al concurs. La directora del Conservatori Pilar Ferrero Silvage i el President de l'AMPA Jose Rafael Cano Alfonso feren lliurament dels diplomes acreditatius als grups. El Primer Premi va ser per al Grup Trio Concertant, format per Elena Silvestre Asensio (trompa), Samuel Molina Gramage (clarinet) i Àngela Boix Garcia (piano). El segon Premi l'obtingué el grup Jazz Combo, integrat per Josep Soler Soler (contrabaix), Deva Mira Sperandio (piano), Maria Vicent Cabezuolo (veu) i Miguel Renú Carretero (llàmínes). El Tercer Premi el va guanyar el grup Vikaiju, conformat per Aida Llopis Santacatalina (veu), Juan Hurtado Montañés (veu) i Víktor Beldek Salas (piano).

El grup Rumbarimba, integrat pels percussionistes Óscar Úbeda Campos, Adrià Ferrero Aracil i Andreu Cantó Belda, va obtenir el premi especial del públic. En aquesta edició del Con-

curs aquest premi es va decidir amb una votació realitzada entre els propis integrants dels grups, que varen haver de puntuar als altres grups en litigi.

El Conservatori Gomis es mostra agraït amb la col·laboració de l'AMPA del centre i de les dues cases de música Tempo Instruments i Tot Instruments, que han patrocinat els premis dels grups guanyadors, consistents en material escolar de caràcter musical.

En resum, una activitat que s'entén com a molt profitosa per als grups que han format part. Els ha ajudat a escoltar-se entre ells, seguir-se, superar-se i mostrar al públic l'universal llenguatge de la música en tota la seua esplendor.

SCAN ME

SENTIM GOMIS

EDUARD SALA ALBELDA VICEDIRECTOR

El curs 20-21 va començar amb la preocupació comprensible per a implantar, assimilar i acostumar-nos a les mesures de seguretat i protecció de la salut que la situació ens exigia a tots. Aules amb ràtios més reduïdes, mascaretes, distàncies i neteja exhaustiva han anat formant part al llarg del curs de la nostra vida acadèmica i pense que podem dir que l'actitud d'alumnes, professorat i personal del centre ha sigut exemplar en termes de seguretat.

Una altra preocupació del primer trimestre va ser gestionar el degoteig de casos de confinament que anaven succeint-se entre alumnes i professors del Conservatori (tots aquests casos per contagis fora del Conservatori), amb les conseqüents connexions mitjançant videoconferències, deures manats per correu electrònic, cridades de telèfon per a gestionar les diferents casuístiques...

Professorat i alumnes, anàvem sorteiant les adversitats com podíem, acostumant-se a veure'ns sempre amb mascareta, reunint-se

virtualment i avançant temari.

Les vacances de Nadal estaven a punt d'arribar i a les reunions, la majoria de professors mostren la mateixa preocupació: Els alumnes han de tocar de cara al públic, ho necessiten per a la seua formació, han de fer audicions.

Haviem de buscar una solució per a fer-se escoltar i mostrar el treball fet a les aules durant el trimestre. Així, decidírem que havíem de fer-nos més visibles de cara a l'exterior del Conservatori. Això sí, al mateix temps havíem d'evitar aglomeracions de gent, no podia entrar gent aliena al centre, no podíem fer concerts fora...

Com que no tenim unes finestres tan grans com per a muntar un escenari, pensàrem que si se situava un alumne davant d'una finestra i altre a la finestra del costat, des de la plaça es podria veure. L'aula 101 ens va servir per a fer de peculiar escenari, com si fos el terrat aquell dels Beatles. A més, durant tot el trimestre estàvem acostumats a tocar amb les portes i finestres obertes...

Cable amunt, cable avall, muntàrem una microfonia a l'aula que ens permetia amplificar el sò de dins i projectar-lo amb dos altaveus cap a la plaça (tampoc massa perquè no podien haver-hi massa persones juntes mirant). Allí dalt realitzaríem les audicions de grups xicotets i solistes, i baix al pati sonaria la Big Band i el Combo de Jazz. El professor Ramon Garcia i Soler es va encarregar de la sonorització, i el professor Carlos Díaz i jo mateix ens encarregàrem de l'emissió i gravació.

Un poc abans de les audicions a l'aula 101, començàrem a fer les actuacions del pati de l'Edifici. Allí tocaren (de cara a l'edifici principal per a que els alumnes de dintre foren el públic) el combo de jazz d'enguany i la Big Band del Conservatori, coordinats pels professors Pep Soler, Dani Gimeno i Adolfo García-Baraza com a director de la Big Band. L'actuació l'emetérem en directe pel nostre canal de YouTube, de la mateixa manera que les actuacions que es realitzaren a continuació en l'aula 101.

Al llarg de les dues vesprades del 21 i 22 de

desembre, passaren a tocar per l'aula 101 més de quaranta alumnes. Baix al pati, La Big Band i el Combo en foren una vintena. I al matí a l'IES l'Estació tocaren altra desena. En total, uns setanta alumnes majoritàriament de Professional realitzaren audicions "de cara al públic" en eixos dos dies, es van poder expressar a través de la música i alliberaren l'art que porten dintre seu.

Aquestes audicions significaren un pas més cap a la desitjada normalitat, que esperem aconseguir més prompte que tard.

LA TASCA DEL PROFESSOR D'INSTRUMENT

GUSTAVO CANET PEIROTÉN CAP DEL DEPARTAMENT DE CORDA

Les classes de música d'una especialitat instrumental són de caràcter individual. Per tant, els alumnes passen per la classe d'instrument d'un en un i el tracte amb el professor adquirix una gran importància.

Hi ha molts estudis fets sobre els diferents tipus de relació que hi pot haver entre professor i alumne, i la influència que pot tindre eixa relació en l'aprenentatge de l'alumnat. La major part d'aquests estudis s'han fet analitzant el comportament de professors i alumnes d'altres ensenyaments, on les aules són grans i acullen una gran quantitat d'estudiants, així que cal anar més enllà i profunditzar en l'assumpte, ja que en els ensenyaments musicals d'instrument la relació entre professor i alumne és diferent perquè, com s'ha dit abans, és molt el temps que es passa a classe tocant i conversant tan sols tots dos. La pregunta que tots els docents tenen al cap: quina és l'actitud més adequada a prendre per part del professor per poder transmetre els seus coneixements als alumnes de la manera més efectiva?

La identitat del professor quan vol influir en l'alumne és molt important, i aquesta ve determinada per les seues experiències professionals i també per la seua vida personal. És a dir, tots els coneixements sobre la matèria, els coneixements pedagògics del contingut i l'experiència com a docent, crearan, junt amb altres factors personals, una identitat com a professor que serà la imatge que marcarà a l'alumne.

El fet de veure al professor tocar en classe i fora d'ella no és cap tonteria per a l'alumne perquè li demostra el que es pot fer amb l'instrument, com fer-ho i l'apropa a la realitat del músic, que és interpretar i transmetre sentiments i sensacions a través de l'instrument. D'aquesta manera és possible fer que el professor siga un referent musical per a l'alumne, cosa necessària per a aconseguir la seua atenció a classe i vulga aprendre d'ell.

Simonis (2009) diu que hi ha la necessitat de promoure l'ètica professional en l'entorn escolar mitjançant la creació d'un sentit de la responsabilitat dels professors. És a dir, quan els educadors prenen

consciència ètica global del procés d'ensenyament, també la prenen els estudiants. És necessari considerar els beneficis d'establir entre estudiants i professors una relació de tutoria, on els estudiants i els professors poden relacionar-se entre si, saber fortalleses i debilitats, i treballar cap a objectius comuns a l'aula.

D'altra banda, la motivació de l'alumne és molt important, i tal com reflecteix Griffing (2006), la motivació de l'alumne ve donada pel suport, la cura i la paciència del professor, així com de la connexió emocional entre tots dos; sense oblidar altres factors com són la maduresa de l'alumnat, les expectatives del professor, la motivació d'aquest també a l'hora d'intentar connectar amb l'alumne o un bon ambient a l'aula.

Està demostrat també que una relació propera entre professor i alumne que fomenti la conversa fluida i la discussió a classe facilitarà l'aprenentatge de l'alumnat. Gablinkske (2014) ho comprova fent referència a tres qüestions bàsiques: confiança, respecte i afecte.

Beaudoin (2013), des de la seua experiència com a professor, assegura que cada alumne és un món, i per tant el professor ha d'intentar treure el millor de cada alumne d'una manera diferent. Ens recorda que un bon educador fa el possible per cadascun dels seus alumnes.

Altres factors a tindre en compte a l'hora de buscar l'aprenentatge òptim de l'alumnat són el context educatiu en què es troba, la família i com s'hi involucra en l'educació del fill, i per últim la resta de relacions socials que pugua tindre l'alumnat dins i fora de l'aula.

Patrick (2007) estudia la importància de la satisfacció del professor al lloc on treballa, perquè d'eixa manera treballa més a gust i afecta positivament a l'aprenentatge de l'alumnat. Tracta factors com el suport administratiu, el comportament dels alumnes, el clima de treball, l'autonomia que li deixen al professor, i com tot això afecta de manera important a la seua eficàcia pedagògica.

Per altra banda, és indubtable la falta de formació per part del professorat de les especialitats instrumentals pel que fa a la didàctica i la pedagogia, ja que com diu Jorquera (2002) i tothom sap, en la formació d'un músic es dedica molt poc de temps, classes i energia en aquesta direcció. L'objectiu en la formació de qualsevol músic ha estat tradicionalment la de ser un intèrpret, per tant quan arriba el dia que aquest ha de dedicar-se professionalment a la docència està mancat de molts coneixements pedagògics que són necessaris per saber com ensenyar de la manera més adequada.

No podem oblidar la funció social del professor no només de transmetre coneixements als alumnes, sinó de ser un referent i un educador en termes més generals. Böhm (1987) tracta l'assumpte i fa constants referències a Isòcrates, Rousseau, Ciceró, Quintilià i els pensaments Renaixentistes.

Seguint amb açò, Bowman (2012) ens parla de la diferència entre ensenyar música (pel que fa a habilitats necessàries per a tocar o cantar) i el fet de ser un "educador musical", duent aquest últim terme a un sentit molt més ampli peda-

gògicament. És molt important la motivació del professor i la satisfacció que li puga donar allò que està fent, així que ha d'apreciar realment la seua tasca i les recompenses que li aporta l'ensenyament de la música, que són pròpiament la música, fer música amb els alumnes i ajudar els estudiants a assolir i entendre la seua vida a través de la música.

Per acabar, és estrictament necessari parlar de la conferència d'Alvira (2008), on es tracta la importància de ser un bon professor, amb la motivació necessària i es destaca el concepte "vocació", tornant a eixir ací també el terme esmentat anteriorment d'educador. Cal donar la importància que té el fet de ser un referent per a l'alumnat, i també intentar que hi haja una bona relació entre professor i alumne. Remarcar, per descomptat, la "voluntat" com a força a l'esperit del professor per arribar als objectius marcats gràcies a la necessària estima al treball docent. Finalment, destacar la necessitat de pensar i reflexionar, perquè un professor s'ha de considerar tot un intel·lectual, amb la necessitat també de millorar cada dia i autoavaluar-se aprenent dels alumnes i de la seua tasca docent.

Referències bibliogràfiques:

- Alvira, T. (2008). Calidad de la Educación = Calidad del Profesor. Conferència, 27 d'octubre de 2008. <http://www.tomasalvira.com/?p=70>
- Beaudoin, N. (2013). Una escuela para cada estudiante: La relación interpersonal, clave del proceso educativo. Ed. Narcea S.A. ISBN: 9788427719088
- Böhm, W. (1987). La Imagen del Maestro a Través de la Historia. Revista de Educación, 284, 5-17. <http://www.mecd.gob.es/dctm/revista-de-educacion/numeros-completos/re284.pdf?documentId=0901e72b813b496b>
- Bowman, W. (2012). *Practices, Virtue Ethics, and Music Education. Action, Criticism, and Theory for Music Education*, 11(2), 1-19. http://act.maydaygroup.org/articles/Bowman11_2.pdf
- Gablinkske, P. B. (2014). *A Case Study of Student and Teacher Relationships and the Effect on Student Learning*. [Tesi Doctoral, University of Rhode Island]. <http://digitalcommons.ric.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1108&context=etd>
- Griffing, C. (2006). *Student-Teacher Relationships: An Exploration of Student Motivation*. [Treball Final de Màster, State University of New York]. http://digitalcommons.brockport.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1041&context=edc_theses
- Jorquera Jaramillo, C. (2002). ¿Existe una Didáctica del Instrumento Musical?. Revista Electrónica LEEME (Lista Electrónica Europea de Musica en la Educación), 9. <http://musica.rediris.es/leeme>
- Patrick, A. S. (2007). *Examination of Teacher Workplace Satisfaction and Student Achievement*. [Tesi Doctoral, Georgia Southern University]. <http://digitalcommons.georgiasouthern.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1272&context=etd>
- Simonis, J. M. A. (2009). *The Relationship between Music Educators' Ethical Awareness and Students' Sense of Belonging and Academic Achievement*. [Tesi Doctoral, State University of Ohio]. https://etd.ohiolink.edu/ap/10?107865631224225::NO:10:P10_ETD_SUBID:49231#abstract-files

ENTREVISTA A DEVA MIRA SPERANDIO

A quina edat vas començar a tocar el piano?

Vaig començar amb ma mare amb cinc anys.

Amb quin professor o en quina escola de música?

Vaig començar a Oros amb les Joventuts Musicals de la Vall d'Albaida, amb el mètode "Fasole", i després al conservatori amb la professora Marta Girones. Quan tenia deu anys, ma mare va contactar amb Teresa Flores Delgado, directora artística del *Ciclo Amadeus* a València, i em van presentar al pianista i pedagog Juan Lago. Ell em va sentir tocar i vaig començar a fer masterclass amb ell. Quan se'n va anar a Qatar fa dos anys crec, vaig continuar amb el pianista i pedagog István Székely.

Què li diries a un alumne que vol començar a estudiar música i per què li ho diries?

Li diria que cal tindre molt d'amor a la música, i que pot donar-te molta satisfacció, però si vols tocar bé cal estudiar molt. Li ho diria perquè moltes vegades pensem que la gent que toca bé té un "don" especial, però a banda que ho tinga o no, si toca bé és perquè estudia molt. No hi ha misteri.

Quins són els teus compositors preferits?

Crec que tinc una connexió especial amb Beethoven i m'agrada molt Albéniz també. Últimament estic tocant prou peces contemporànies, i estic descobrint a Ravel i Bartók, que també m'agraden.

Quantes hores al dia o a la setmana practiques?

Durant la setmana, intente tocar unes 4 hores, i els caps de setmana aprofite i puc aplegar a tocar unes 5 hores o més al dia. Però és prou complicat amb l'Institut i el Conservatori.

Fins al moment, quina és l'activitat o l'assignatura que més t'agrada del Conservatori?

En general tot el que faig al Conservatori m'agrada, és un lloc on estic molt a gust. Però està clar que, crec com tots, m'agrada tocar, que siga a soles o en conjunt. Crec que tocar amb la banda, en conjunt o acompanyant a una amiga instrumentista, han sigut molt bones experiències.

A part de la música, quines són les teues aficions?

M'agrada molt escriure, llegir i dibuixar. Però també jugar a la consola com tots, i passar una estoneta amb els meus amics.

Quan vas començar a presentar-te a concursos?

Vaig començar en 2018, amb deu anys. Va ser per curiositat, amb altres companys de *Ciclo Amadeus*.

Utilitzes alguna manera de preparació mental o física abans de tocar, per als recitals o els concursos?

Són dues situacions molt diferents. Tocar en recitals m'agrada, és gratificant veure la reacció del públic. Els concursos són més estressants, però en els dos casos he après que cal controlar la por abans de començar a tocar, amb la respiració per exemple. També és important calfar bé, però de vegades no és possible, així que és molt important planificar el repertori amb peces més tranquil·les a principi d'actuació.

Què t'agradaria fer en un futur quan acabes els estudis de Batxillerat i l'ensenyament professional del Conservatori?

És difícil contestar perquè falten prou anys i molt d'estudi. Estaria bé continuar amb la música a l'estranger, en una bona escola amb una beca, però també és veritat que a Espanya hi ha molt bons Conservatoris també. M'agradaria estudiar en un país de l'Est d'Europa, perquè pense que tenen les millors escoles, però a ma mare no li agrada massa la idea, diu que fa molt de fred!

Quins són els premis que has obtingut als concursos que has participat?:

Els premis guanyats fins a la data són:

2018:

1r premi IV Concurs de jóvens intèrprets musicals La Familiar de Benisanó, València

2019:

1r premi XIX Concurs Instrumental Sant Anastasi, ex-aequo Lleida.

1r premi V Concurso Nacional de Piano, Ciudad de Talavera.

2n premi 49é Concurs de Jovens Intèrprets de Piano de Catalunya, Vilafranca del Penedès.

2020:

1r premi I Concurso Internacional Monegros 88keys, Sariñena.

2n premi I Perugia Harmonica Competizione Musicale, Perugia.

2n premi II WPTA Finland International Piano Competition, Helsinki.

1r premi I International Online Piano Competition BSA, Istanbul.

2n premi III Concurs International de Piano La note Céleste, Paris.

1r premi IV Premi de Música Ciutat de Mataró i Premi especial Leonid Sintsev a la millor interpretació d'una obra de F. Chopin.

1r premi V Odin International Online Music Competition, European Academic Artists Association.

1r premi I IS CART International Musical Competition, absolut Lugano, Suïça.

2n premi X International Piano Competition Piano Talents, Milano, Itàlia.

2n premi Concurso Santa Cecilia-Premio Hazen, Segovia, Espanya.

2021:

1r premi Danubia Talents International Music Competition, Hongria.

1r premi Franz Liszt Center Piano Competition, Espanya.

1r premi Rocky Mountain Music Competition, Canadà.

1r premi World Online Music Competition, Belgrado, Sèrbia.

1r premi Orbetello International Piano Competition, Itàlia.

2n premi Scherzo International Competition, secció de música contemporània, cat.13-16 anys.

En quins recitals has participat?

2018:

Recital de joves pianistes, Rojales.

2019 :

- Recital de joves pianistes: Rojales.

- *Concierto de Jóvenes Pianistas*, Cehegín.

2020:

- Participació al *concierto benéfico EDUCAS*, Rojales.

- Concert de Joves Pianistes, Rojales.

- I Festival Iturbi, Pianos al carrer.

2021:

- Concert de Joves Pianistes, Rojales.

- Recital en Ateneo Mercantil, Madrid

També he tocat en recitals amb altres pianistes a l'Homenatge del Dia Internacional de la Dona (Foios, març 2020), els concerts de Nadal en la Residència Pepe Alba de València (2018-2019-2020), el Concert de jóvens promeses a la Sala Clemente Valencia (2018-2020), el I Festival Iturbi Pianos al carrer (2020), així com diversos recitals privats.

Moltes gràcies i enhorabona!!!

LA MÚSICA ABSOLUTA ÉS ESSÈNCIA PURA

ELENA BERENGUER DOMÉNECH PROFESSORA DE VIOLÍ

Són moltes les ocasions en les quals en escoltar o interpretar música el nostre cos respon emetent una sèrie de sensacions diferents, bé siguen físiques o emocionals. Però perquè ocorre això?, ho rebem nosaltres o ens ho transmet la pròpia música?

Segons el filòsof Peter Kivy, *“la música ni representa ni pot representar. La música ens commou de manera estètica, però no ens pot transmetre sensacions.”*

Gerar Vilar, diu que *la música acompanyada de la paraula o amb algun significat no és pura perquè no dóna lloc a experiències estètiques pures. Per tant, “la música pura o absoluta és no representativa”.*

Eduard Hanslick en canvi diu, que *“si la música pura manca de recursos per a representar sentiments, la música no pot representar-los per si sola. És, per tant, el pensament qui fa identificar aquesta sensació. Si realment haguera contingut emocional en la música, estaríem obligats a creure que la música expressa alguna cosa, condemnant-nos a no saber mai el què. És a dir, si rebem sensacions amb la música, aquestes són causades per ella però sense ser pròpies d'ella”.*

Doncs, què conté realment la música si no és sentiment?, podem considerar-la un art si no està composta d'ells?

P. Kivy afegeix en la seua teoria una distinció entre *“ser expressiu de”* i *“expressar”*. És a dir, *“la música no és expressiva però sí que expressa perquè posseeix les qualitats per a això, però que si ens emocionem, deixem de parar atenció a la música pura estant al servei de la sensació”.*

En canvi, Hanslick diu que *podem percebre aqueixes emocions però no causar-nos cap afecte. I més enllà de tot això, Matravers sosté*

que la música expressa emocions perquè les provoca en l'oient. Posem un exemple a aquesta teoria:

- Si la música provoca en mi tristesa, l'estimulació d'aquest sentiment fa que jo crega que la música és trista.

És l'afirmació de Matravers realment certa o estem afegint un contingut extramusical?, què significa o quines estructures sonores identifiquen una música trista? Si la música és trista o causa tristesa, perquè ens sotmetem a ella?, podem compondre o interpretar música trista estant content o compondre música contenta estant trista?... Se m'ocorren un sense fi de preguntes sense resposta després d'haver descobert uns certs plantejaments filosòfics. (escoltem l'Adagio de Barber).

Però, anem més enllà de tot això, realment la música té vida mental?, és trist?, és alegre?, qui li afegeix aquest factor: el compositor, l'interpret, l'oient, la música mateixa?, rebem d'igual manera cada individu aquestes sensacions?, ...

Hanslick i Schopenhauer asseguren que *la música no és una tècnica per a expressar. La música és Música i res més. No té relació amb les emocions perquè el que s'expressa només són idees purament musicals.*

Si algú sent bellesa escoltant música, aquesta bellesa no prové de la música en si, “*la bellesa mateixa de l’obra és independent de la fi proposada*”. És el compositor qui fa que aquestos sentiments es desperten en l’oient. És més, l’autèntica música o el pur art dels sons són la música instrumental pura: “*el que la música instrumental no pot mostrar, (...), la música pot fer-ho només si és pura i absoluta*”.

Una última opinió ens diu que *la música pura es dona en si mateixa, per a si i per si mateixa*. Mentre la música només tinga aquesta finalitat, continuarà sent pura i quan hi haja algun interès diferent deixarà de ser-ho.

Al meu entendre, la música simplement és un llenguatge format per estructures sonores amb algun sentit simbòlic. Tota informació extra-musical és complementària i necessària per a

la seua total comprensió sempre que siga compost per a aquest fi. És més, estaria buida i incompleta si no fora així. En canvi, hi ha música que la seua única intenció és ser això mateix sense cap intenció i tot l’afegit és cosa de cadascun. No sempre l’objectiu és arribar a transmetre alguna cosa, crec que se li deu un respecte a la Música Pura com a tal i també com a Art Pur, situant-la per sobre els mateixos sons musicals.

Com a conclusió m’agradaria recalcar que ja els grecs van definir la música com μουσική [τέχνη] - mousikē [téchnē], “l’art de les muses” que significa l’art d’organitzar una sèrie de sons. Els pitagòrics la van definir com a proporcions matemàtiques que formaven part de l’ànima humana. I ja Gomila ratifica la música pura com a relacions harmòniques entre freqüències d’ones sonores. Potser, podem plantejar-nos que siga això solament?

Referències bibliogràfiques:

- P. Kivy, Nuevos ensayos sobre la comprensión musical. La música absoluta y la nueva musicología. Ed. Paidós, Barcelona, 2005., p. 199
- Vilar, G., “¿Qué clase de experiencia es una experiencia puramente musical?” en Alcaraz y Pérez-Carreño (eds.)
- Hanslick, E. De lo bello en la música. 1947, Buenos Aires, Ricordi, p. 12 i 32.
- Hanslick, E. De la belleza en la música. Ensayo y reforma en la estética musical, Madrid. Casa editorial de Medina, p.5
- Hanslick, E. Vom Musikalisch Schönen, pp. 33 i 34.
- Polo Pujadas, M., Música pura y música programática en el Romanticismo, 2011. Ed. L’Auditori, ISBN: 978-84-614-6409-8
- Gomila, A., (2013) San Lorenzo en la ESMA: sobre la ambigüedad moral de la música.
- Berenguer, E. (2014) Música Pura. Máster Investigación Musical, Facultad de Educación. Murcia. Dª Mª José Alcaraz

menCANTAgomis 2020

EDUARD SALA ALBELDA VICEDIRECTOR

El 16 d'octubre de 2020 es va realitzar la final de la segona edició del concurs de veus "menCANTA gomis", disputada a la Sala Gomis d'Ontinyent amb el reforç de nombroses mesures de seguretat contra la Covid-19. Aquest concurs té com a motivació fomentar les excel·lents veus que hi ha al nostre voltant, modernitzar la imatge del centre, fer veure altres opcions i eixides professionals als nostres alumnes, apropar futurs alumnes al conservatori... En definitiva, és un concurs mitjançant el qual revitalitzem els estudis del nostre centre i mostrem una imatge actual i adaptada als temps.

El curs 2017-18 vàrem celebrar la 1a edició del Concurs. L'alt nivell de les participants i la gran acceptació per part del públic ens va animar a realitzar noves edicions. Aquest curs 2019-20, el nostre Conservatori, amb la col·laboració i el patrocini de la Mancomunitat de municipis de la Vall d'Albaida, de l'Ajuntament d'Ontinyent, de la Cooperativa Elèctrica SENEIO i de l'AMPA del centre, va convocar la segona edició en el mes de desembre. Les aspirants havien d'enviar un vídeo interpretant una cançó elegida lliurement. La resposta de concursants va ser molt alta i de gran qualitat la majoria.

El divendres dia 28 de febrer de 2020 a les 18 hores, a l'auditori del nostre conservatori, es va

realitzar la semifinal. Al concert actuaren les 9 participants provinents de tota la Comunitat Valenciana que van ser escollides per la comissió de selecció. Allí interpretaren els temes que cada semifinalista va escollir, acompanyades al piano pel professor Adolfo Garcia. El mantenidor de l'acte va ser Joanjo Albinyana, qui va realitzar una sèrie d'entrevistes a les participants.

En l'esmentat acte, un jurat format per cinc professors del centre varen seleccionar les quatre millors veus que passaren a la final, prevista en un principi per al dia 2 d'abril, però que va haver de ser suspesa per l'activació de l'estat d'alarma el passat dia 14 de març.

Aquesta final es va realitzar finalment el passat 16 d'octubre a la Sala Gomis, recolzada per un Pla de Contingència que ens va permetre realitzar-la amb la màxima seguretat per a tots (participants, públic, organitzadors i col·laboradors). La final comptà amb la col·laboració de la periodista Ross Mari Porta, qui va presentar l'espectacle. Les quatre cantants foren acompanyades amb música en directe pels professors del nostre centre: Pep Soler, Adolfo García-Baraza, Elena Berenguer, Dani Gimeno, Gustavo Canet, l'especialista de guitarra Raúl Ramírez i l'especialista de baix Héctor Robledillo.

Les finalistes segueren:

Ana Zomeño Canales, de València, qui va resultar guanyadora del concurs.

Enya Padgett Monllor, de Benillo-ba.

Alba Ferre Valls, de Cocentaina.

Àngels Vidal Asensi, de Xàtiva.

A la final interpretaren una cançó obligada (Feeling Good de Nina Simone) i una cançó de lliure elecció cadascuna, amb arranjaments i adaptacions de professors del centre. La Final va ser emesa en línia pel Facebook i la web del Conservatori, així com a través del canal de Youtube del Periòdic d'Ontinyent, i està disponible per al visionat en qualsevol moment al canal de Youtube del Conservatori.

En acabar el concurs es va realitzar la deliberació per part del tribunal format per Hille Beller-mans, Ruth Revert, Paloma Musté, Xus Soriano i el vot dels músics que toquen va comptar com el del 5é membre del jurat. La guanyadora Ana Zomeño Canales va rebre premi en metàl·lic de 300 Euros, a més de la gravació en directe de la seua actuació. L'alumna millor classificada del centre va ser Maria Vicent Cabezuelo d'Ontinyent, arribant a la semifinal. Aquesta va rebre un premi especial de 100 Euros.

L'espectacle de llum i so va ser esplèndid, gràcies a les actuacions de les participants i al bon quefer dels músics i tècnics que formaren part esdeveniment.

Com a consideració a destacar, trobem que és un acte que té molta repercussió social, destacant les més de 7000 reproduccions realitzades a internet. En el moment de realitzar l'acte de la Final a la Sala Gomis, donades les circumstàncies de la pandèmia, considerarem tindre molt poc de públic en persona a la sala, tractant de donar-li una alta difusió tant en directe com a posteriori a les xarxes socials, tant pròpies com de col·laboradors.

Va ser tota una festa musical que esperem que es repetisca, en condicions més normals, això sí.

8 DE MARÇ DIA DE LA DONA

Mª PILAR SANCHIS ESPÍ COORDINADORA D'IGUALTAT I CONVIVÈNCIA

Beethoven, Mozart, Bach, Vivaldi, Wagner... són alguns dels compositors que estem acostumats a escoltar pel que fa a la música clàssica a l'àmbit del conservatori o quan anem a escoltar un concert a algun auditori de renom. La seua obra ha transcendit durant segles, són noms reconeguts per tot el món, siguen o no aficionats a la música culta. Però, i les dones que han fet música? Per què en la majoria dels casos no coneixem o no s'estudia música de dones compositores? Vol dir això que fins ara no hi ha hagut dones que s'hagen dedicat a compondre?

Al llarg de la història, a les dones se'ns ha restringit l'accés a l'educació i a les professions considerades per a hòmens. Les dones normalment no podien estudiar, educar-se o treballar. Les que ho aconseguien havien de deixar de fer-ho quan es casaven o tenien fills. El seu paper estava a l'entorn familiar.

Açò passava en tots els àmbits, el treball de les dones no era reconegut i els seus èxits sempre estaven ocults o minimitzats. Una de les maneres històriques més comunes de camuflar les seues obres era signar-les amb el nom del marit, d'un germà, o simplement amb un pseudònim masculí.

Les dones podien tocar alguns instruments com el piano, el violí o la flauta, però ho tenien molt difícil per a editar les seues composicions i impossible per a dirigir orquestres.

Per sort, sempre hi ha hagut dones excepcionals que han intentat obrir camins sobreposant-se a les convencions socials de cada època.

Els noms d'algunes d'aquestes dones són: Hildegarda de Bingen, Francesca Caccini, Marianna Martines, Nannerl Mozart, Fanny Mendelssohn o Clara Wieck, coneguda també com a Clara Schumann. Moltes altres han estat oblidades i a poc a poc són redescobertes gràcies al treball d'historiadors, investigadors i músics.

Existeix encara hui desigualtat entre homes i dones al món de la música?

Hem hagut d'esperar a finals del s. XX per a que aquesta anomalia començara a corregir-se.

A l'àmbit de l'educació eixa desigualtat és on menys es fa notar. El rol de mestra (com el d'infermera) era socialment acceptat. Tot i això, les dones sempre han estat excloses dels llocs de decisió. Encara hui,

dels 15 conservatoris professionals de música de la xarxa de Conselleria, només en 2, un d'ells el nostre, el càrrec de direcció del centre és ocupat per una dona.

En la composició i la direcció aquesta desigualtat encara està molt present. Malgrat que el nombre de dones compositores ha crescut exponencialment, segueixen sent poc conegudes i menys interpretades.

Penseu en els últims concerts que heu tocat o escoltat. Quantes de les obres interpretades eren de dones?

A l'àmbit de la direcció la situació encara és pitjor, tot i que és evident que les dones ja no ens enfrontem als mateixos problemes a l'hora d'estudiar, el mercat laboral continua impregnat de sexisme.

Com podem fer que açò canvie?

SCAN ME

Obrir una senda nova és molt més difícil que seguir un camí molt transitat. En la música passa el mateix. Quan no hi ha cap referència on mirar-se, és molt més difícil triar ser compositora o directora. Clara Schumann, gran compositora i pianista de l'època romàntica ja ho sentia així quan deia: *“Una dona no deu desitjar compondre, cap ho ha aconseguit fins ara, perquè hauria de ser jo la primera?”*

Per tant, la solució és molt clara, es basa en

l'educació, si les xiquetes creixen pensant que poden ser compositores o directors, arribarà un moment en què hi haurà prou dones en aquests àmbits per poder equiparar-se en posició d'igualtat.

Tinc l'esperança que, amb l'ajuda de l'educació, la societat continue millorant fins que en un futur actes com aquest no tinguen sentit. Serà senyal que estem en un món on la igualtat està present de veritat.

ELS EXALUMNES PARLEN:

CÈSAR ROIG TROMBONISTA

Cèsar és trombó Solista de l'Orquestra Simfònica Nacional de l'Uruguai (SODRE), i a l'àmbit de l'ensenyança exerceix com a professor de la càtedra de trombons de l'Orquestra Jove Nacional del SODRE.

Durant quins anys vas estudiar al CPM d'Ontinyent?

Vaig estudiar grau elemental i grau professional des de 1996 fins a 2008.

On vas estudiar després?

Després d'aquest llarg període a Ontinyent em vaig traslladar a Saragossa on vaig estudiar el grau superior al Conservatori Superior d'Aragó amb els professors Ximo Vicedo i Dani Perpiñan.

A què et dediques en l'actualitat?

En l'actualitat sóc Trombó Solista de l'Orquestra Simfònica Nacional de l'Uruguai (SODRE) i professor de la càtedra de trombons de l'Orquestra Jove Nacional del SODRE. A més, estic estudiant direcció d'orquestra a la Universitat de la República de l'Uruguai.

Quins records guardes del Conservatori d'Ontinyent?

Són molts records del conservatori d'Ontinyent, des de les classes de llenguatge amb el meu paísà Juanjo Silvestre en què vam aprendre i vam patir a parts iguals, però sobretot aprendre. Recorde els seus dictats a dos veus amb l'harmònica i el piano a la volta. Cada classe de trombó amb Jesús Gas-

có, les classes d'Orquestra amb Manel on podíem passar més de la meitat de la classe afinant un acord (jeje), els nervis de les audicions, les classes d'harmonia amb Claudia Montero, gran professora, però que malauradament ens va deixar fa uns mesos i per descomptat, les xarrades a les escaletes de l'entrada del conservatori...

Però el millor record que tinc del conservatori és que ha sigut una etapa de descobriment i afiançament, i ara tinc la certesa de què el que estàvem fent era el correcte. Estudiar música ha sigut de les millors decisions que he pogut prendre mai i junt amb els meus companys emprenguérem una forma de viure i entendre la vida única i apassionant.

Tens contacte amb els companys de la teua promoció?

Òbviament tinc contacte amb molts dels companys de la meua promoció, molts d'ells són les millors amistats que conserve. A més també tinc contacte amb la generació de mes a dalt, que han sigut la promoció que a fet d'espill i en la que ens hem motivat veient cadascun dels seus èxits. D'igual manera també tinc contacte amb alguns dels actuals estudiants, els quals van ser alumnes meus a Albaida i Ontinyent.

Creus que els ensenyaments professionals preparen bé als alumnes per als estudis superiors i la vida laboral?

Rotundament sí, els estudis professionals et donen un bagatge molt interessant per a afrontar el futur, pense que són uns estudis molt complets tant en l'àmbit teòric com a pràctic. En aquest moment a més de tocar amb l'orquestra també sóc professor a una institució referencial en l'àmbit estatal a l'Uruguai i trobe molt en falta aquest tipus d'ordre acadèmic. Actualment també estudie a la universitat la carrera de direcció d'orquestra i en ells et trobes assignatures com llenguatge musical, entre d'altres. És a dir, nosaltres, eixim del grau professional amb un ventall de coneixements molt ampli pel qual hem d'estar ben orgullosos.

Quan vas decidir que volies dedicar-te professionalment a la música? Amb quina edat?

Vaig voler dedicar-me a la música des de molt menut, mai he dubtat en voler estudiar altra cosa.

Què va fer decantar-te pel trombó?

Toque el trombó per herència familiar, mon tio Mario Roig també és trombonista. Nosaltres tenim una casa de camp on passem l'estiu, ell feia més hores que un rellotge estudiant i a més em donava classes cada dia durant tots els estius, definitivament em vaig enganxar a ell. Des d'aleshores on vaig jo, va el trombó. És ell qui ens ha fet estimar la música a mi i als meus cosins, alguns d'ells també han estat alumnes del conservatori d'Ontinyent.

Com arribares fins a Uruguai? Contan's l'història.

Estava a Madrid fent una producció de ballet al Teatre del Canal tocant a l'Orquestra Verum i el Ballet Nacional de l'Uruguai quan al finalitzar un dels assajos va vindre el director i em va preguntar si volia fer les audicions per a la seua orquestra, que és l'orquestra on estic actualment. En aquest moment estava preparant les proves per al Festival de Sapporo al Japó i vaig pensar, si el repertori és el mateix o el tinc entre mans, però no?

Aprofitant que el Ballet estava de gira l'Orquestra va convocar unes audicions allà on el ballet actuava, aleshores uns dies després vaig presentar l'audició amb el millor resultat que es podia tindre.

Et va costar integrar-te?

Uruguai és un país molt menut de tan sols 3.000.000 d'habitants, té unes característiques molt semblants a les Europees i a més parlen el castellà, així que totes aquestes característiques ajuden a poder integrar-se amb certa normalitat. No obstant això, hi ha certs canvis culturals, però són d'allò més bé per a enriquir-te humanament.

Conta'ns algun projecte en el qual has treballat que haja sigut important o especial per a tu.

Guardo molts projectes amb molta estima. Pot ser, uns dels més recents és quan vaig estrenar el concert per a trombó i orquestra de Mario Roig, primerament amb l'Orquestra Jove de l'Uruguai i després

la versió de banda, amb la Banda Municipal d'Alacant. El fet de l'estrena és una experiència única i molt recomanable, però poder estrenar la música d'un familiar i a més poder tocar després d'uns anys per als meus pares, germà, i en general la família... són ells els que en el seu dia, cada setmana durant molts anys feien viatges fins a Ontinyent per a hui poder estar on estic, de veritat que poder tocar per a ells és una cosa única.

També he pogut tocar amb London Symphony i Sir Simon Rattle, al Lucerna Festival, Ensemble Inter-Contemporain de Paris, l'Òpera del Liceu, l'Orquestra de Radiotelevisió Espanyola entre d'altres. Cada concert en diferents orquestres és i ha sigut una motivació per a poder tirar endavant en aquest camí.

Hi ha alguna cosa més que ens vulgues contar? O consell/s per a l'alumnat que està estudiant?

Els diria als alumnes que són molt afortunats de poder fer música, que l'estimen i que la disfruten, si ara ens hem de contagiar, que siga de música!

Moltes gràcies!!!

CHICK COREA 1941-2021

PEP SOLER GALBIS I ADOLFO GARCÍA BARAZA

Armando Anthony Corea (Chick Corea) va nèixer en Chelsea Massachusetts el 12 juny 1941, i va formar part de la triada de grans jazzmens pianistes sorgits a meitat dels anys 60 (Keith Jarrett 1945, Herbie Hancock en 1940 i Chick Corea 1941), que s'han caracteritzat per tindre una mentalitat i personalitat musicals estilísticament omnívores. Podríem afirmar que de tots ells el més eclèctic és Chick Corea. Tots tres han estat clarament influenciant la música pianística de jazz en els últims cinquanta anys.

En el cas de Chick Corea, va començar treballant tant en conjunts de jazz com en bandes llatines, feia gala d'un so molt net i nítidament articulat destacant per la seua inclinació cap a les escales i melodies de sabor hispànic. El 1968 va gravar a trio amb Miroslav Vitous i Roy Haynes *"Now he sings, Now he snobs"*, considerada una obra mestra en la tradició piano-trio (formada per piano, contrabaix i bateria), realçada per la seua enorme fantasia, llibertat i interrelació entre els tres instruments. Al mateix temps es va unir a la banda de Miles Davis per participar en la gravació de *"Bitches brew"* que es considera la primera gravació on va començar el Jazz Fusion.

A principis del 70 va crear el grup *"Circle"* per explorar estructures més lliures. Corea destaca també pel seu interès per les estructures ja siga en els solos, les composicions o en les gravacions.

El 1971 trau a la llum dos volumens titulats *"Piano Improvisations"*, vertaderes obres mestres en les quals revisava a piano solo les tradicions acadèmiques i jazzístiques fusionant-les, on l'únic límit és la seua pròpia estètica.

Aquesta mateixa època tan prolífica va crear el grup *"Return to Forever"* amb un gran elenc de músics tots ells molt destacats en el seu instrument com ara; Stanley Clark al baix, Airto Moreira a la bateria, Flora Purim a la veu, Joe Farrell, Al Di Meola, etcètera, compaginant contextos elèctrics i acústics,

creant una atractiva combinació de jazz, pop, rock i sons brasilers i llatins. La predilecció que sentia Corea per incorporar els dos últims elements és notòria en diferents peces com ara *"La Fiesta"* o *"Spain"*.

Compaginar banda acústica amb banda elèctrica va ser una constant en la seva vida artística, destacant com a companys de viatge en aquests projectes a John Patitucci al baix i Dave Weckl a la bateria.

Cal destacar dins dels seus innumerables projectes les diferents formacions de duo que va realitzar amb grans músics com Herbie Hancock al piano, Gary Burton al vibràfon i Bobby McFerrin cantant.

Si parlem de les influències musicals que es donen en ell són moltes i variades com reconeixia: Bud Powell, Thelonius Monk, Bill Evans i McCoy Tyner en el jazz, però també compositors de música clàssica com Bach, Bela Bartók, Chopin, Mozart (de qui té gravat el concert per als dos pianos), Gershwin, Scriabin i molts més.

A principis dels 80 va intensificar la seua relació amb la música clàssica tocant amb famosos concertistes (Nicolàs Economou, Frederic Gulda) també d'aquesta època són algunes de les composicions que va en la direcció comentada.

Seria impossible enumerar tots els projectes, premis, gravacions, músics en els quals Chick ha parti-

cipat, així i tot destacarem que el seu 75é aniversari el va celebrar fent 40 concerts a nova York. Des del 19 d'octubre fins al 11 de desembre de 2016 de dimecres a diumenges el pianista es va instal·lar en el club "Blue Note" de nova York i durant quaranta dies i en sessions dobles va estar al davant de tots els grups en els quals va ser líder en els 70, 80 i 90 incloent el flamenc (cal destacar la seua amistat amb Paco de Lucía), va comptar dues nits amb els

membres de la banda del guitarrista que ja havia faltat.

Acabem mencionat algunes de les seues idees en les quals animava sempre els músics a fer música en directe, per a ell era un motiu de diversió i també un antídoto contra les adversitats que de vegades passen en la vida.

Gràcies Chick per tot el que ens has donat.

QUÈ SIGNIFICA ESTUDIAR MÚSICA

MIGUEL RENÚ CARRETERO ALUMNE DE PERCUSSIÓ

L'estudi de la música és un tema el qual té desconcertat a molta gent. Quan eres un estudiant de conservatori pots notar la quantitat de desinformació que hi ha sobre aquests estudis. D'açò comences a adonar-te'n quan comencen a preguntar que per què has d'anar tantes vegades al conservatori, per què moltes vegades dius que no pots eixir perquè has d'estudiar l'instrument, o que te n'has d'anar a tocar... I sobretot quan et fan la famosa pregunta de "música i què més?".

Per a mi, estar estudiant música és la millor cosa que m'ha passat en la vida. Quan estic al conservatori, puc passar-me tota la vesprada després d'haver anat tot el matí a l'institut que no m'importa, perquè em sent molt a gust. Jo crec que el que fa açò és que a tots ens uneix la mateixa cosa, la de fer música, i com hi ha moltes assignatures grupals en què has de tocar al costat de més gent, et fa establir eixa connexió.

A més, en aquestes terres tenim la sort de comptar amb les bandes de música, ja que sols a la Comunitat Valenciana es troben més de la meitat de bandes de música d'Espanya; i això et permet fer amistat amb moltíssima gent. I sí, estudiar música pot tindre coses més roïnes, com ho poden ser per a molta gent les assignatures teòriques, que moltes vegades són la causa de què la gent es deixi els estudis, siga per la complexitat o perquè no els agrada... Però sincerament, a mi estudiar música m'ha fet molts favors.

Antonio Domingo, professor de percussió en Musikenke (Centre Superior de Música del País Basc), té una xarrada parlant del fet que la música s'hauria de tractar com a assignatura troncal. En la xarrada ens parla de les millores que ens aporta la música, ja que desenvolupa molt el nostre cervell, i ens ajuda a millorar la part emocional, la social i la cognitiva.

També es va fer un vídeo molt viral en què li feien una entrevista i parlava de la famosa pregunta de "estudies música, i què més?". En eixe vídeo explica que molta gent no sap el que suposa estudiar música, ja que són els quatre anys del que equival a la carrera més deu anys que has de fer abans, que són quatre anys el grau elemental i sis anys el grau professional.

La dificultat més gran és que els primers deu anys els has de compaginar amb la primària, l'ESO i el batxillerat, cada vegada augmentant el nombre d'hores lectives.

Al final, em quede amb el que m'ha aportat, que ha sigut una major capacitat per a relacionar-me, la facilitat d'aprenentatge que m'ha donat per a moltes assignatures i, sobretot, la capacitat de gestionar el poc temps lliure al màxim.

Amb açò, espere que se sàpiga un poc més sobre el que és estudiar música i així poder començar a apreciar més el treball d'un músic.

EL DIA DEL JAZZ

DEPARTAMENT DE MÚSICA MODERNA I PERCUSSIÓ ROMUALD GASSÓ BIOSCA

El passat 30 d'Abril, amb motiu del Dia Internacional del Jazz es va celebrar al teatre Echegaray un concert de Música Moderna.

Aquest gènere musical està cada vegada més integrat al nostre conservatori, on els nostres alumnes de música moderna preparen les seues classes, audicions i també concerts on podem gaudir del treball realitzat amb motivació, dedicació i esforç.

Al capdavant del departament de Música Moderna i Percussió es troba Pep Soler, un dels actors principals d'aquest projecte al qual s'han realitzat al llarg del curs diverses

activitats programades, com són, el concurs de veus "menCANTAgomis", el Projecte d'Innovació amb els alumnes de cor i conjunt, i finalment "El Dia del Jazz".

Des d'ací, aprofitem per a fer especial menció al professorat implicat, per la tasca pedagògica i musical que exerceixen amb els seus alumnes.

Felicitacions i enhorabona per l'entusiasme que transmeteu al músic i també a l'oient.

Cal felicitar també, a tots els alumnes que participen, perquè tots ells tenen una implicació que els identifica. El Concert es va iniciar amb el grup "Jazz

Combo" (alumnes de l'assignatura de Combo). Les obres que van interpretar van ser les següents:

"Sabor A Mí" de (A. Carrillo/ P. Martos)

"Autumn Leaves" de (J. Mercer)

"All Of Me" de (G. Marks)

"Flor De Lis" de (Djavan)

INTÈRPRETS

Maria Vicent (veu), Deva Mira (Piano), Miguel Renú (Vibràfon) i Josep Soler (Contrabaix) amb la col·laboració del professor Pep Soler (Bateria).

A continuació els alumnes més veterans col·laboren amb "Fun Jazz Project", duo musical de professors del centre, que van interpretar un tema Afro-Cubà.

"Afro Blue" de (M Santamaria- Arr. G. Burton/M. Ozone).

INTÈRPRETS

Pep Soler (Vibràfon), Adolfo García (Piano), Josep Soler (Contrabaix) i Saúl Aranzueque (Bateria).

La segona part d'aquest extraordinari concert va ser a càrrec de la Big Band. Amb motiu d'aquesta celebració, hem volgut fer més propera la figura d'un excel·lent músic de reconegut prestigi en el camp del jazz i la música moderna.

Enguany SI, hem gaudit amb la presència de Raul García "Chocolate" que ha treballat colze a colze amb nosaltres, també va impartir una masterclass durant una jornada amb els alumnes i professors de l'especialitat de música moderna del nostre conservatori, va estar molt interessant i fructífer.

Per a tancar els actes preparats al voltant del dia Internacional del jazz s'acomiadà de nosaltres participant com a solista i director.

La Big Band està formada per una plantilla de 20 músics, baix l'assessorament musical d'Adolfo García i Daniel Gimeno. També comptà amb la participació dels professors Paco Gimeno (professor de trombó) i Raúl Ramirez (guitarra i assessor del projecte d'innovació).

Les obres triades per a la Big Band van ser les següents:

"Now's the Time" de Charlie Parker, un blues estàndard molt conegut, on intentem que els alumnes estiguen familiaritzats amb aquesta estructura bàsica al món del jazz.

"Fascinating Rhythm" de George Gershwin, el motiu de l'elecció d'aquest tema va ser per rendir-li un homenatge a l'arreglista Sammy Nestico que ens va

deixar fa uns mesos, és un tema bastant exigent de dificultat.

"I Remember Clifford" de Benny Golson, Una balada molt càlida on vam poder escoltar a Alex López com a solista en el fliscorn.

"A Night in Tunisian" de Dizzy Gillespie amb l'arranjament de M.P. Mossman.

I finalment, el tema "La Fiesta" de Chick Corea (referent mundial per alguns de nosaltres), on també vam gaudir d'un excel·lent solo de Saúl Aranzueque a la bateria, l'alumne més veterà de la big band.

Per acabar, donar-vos l'enhorabona a tots els que feu possible que els amants de la música ens acostem cada dia més a altres gèneres musicals, enriquant-nos "in crescendo".

A GAUDIR!!

PEDRO ITURRALDE OCHOA: FIGURA INDISCUTIBLE EN LA MÚSICA ESPANYOLA DEL SAXÒFON

Mª AMPARO MADRID MANZANEQUE PROFESSORA DE SAXÒFON

“Mis alumnos han sido como mis hijos”

El novembre passat ens va deixar Pedro Iturralde, un dels grans músics d'aquest país quan comptava amb 91 anys. El nostre conservatori va tindre l'honor de comptar amb ell a l'acte d'obertura del curs 2009/10. Per tot això i per ser una figura emblemàtica volem recordar-lo i dedicar-li un espai a la nostra revista.

El seu debut com a Saxofonista es va produir quan comptava nou anys. Amb dotze tocava en les festes dels pobles i en els Santfermins a la penya “La Jarana”. Julio Martínez, director de la Banda Municipal de Falces, el va ensenyar solfeig i l'inclogué a la banda on va aprendre a apreciar i interpretar la música clàssica. Però va ser Manuel Allo, pianista de la “orquestrina” de jazz de Falces, qui li va fer escoltar els primers discs de Louis Armstrong, Duke Ellington, Coleman Hawkins i altres, iniciant-lo en la música de jazz. Va cursar la carrera de saxòfon al Conservatori Superior de Música de Madrid, compaginant amb els estudis de clarinet, piano, violí i harmonia. També aconseguí una beca del *Berklee College of Music* per ampliar els seus coneixements jazzístics. Estudià “*arranging*” amb Herb Pomeroy i va actuar amb Gary Burton.

Actuà diversos anys al “Whisky Jazz Club”, amb figures com Donald Byrd, Lee Konitz, Hampton Hawes, Gerry Mulligan i Tete Montoliu. En 1967, Joachim E. Brerendt li demana que actue amb el seu sextet (amb Paco de Lucía a la guitarra) en el Festival de Jazz de Berlín amb l'estrena del seu projecte musical més ambiciós “Flamenco Jazz”.

Actuà a innumerables festivals prestigiosos, però va ser una gravació per al segell alemany MOPS (novembre 1967) el que va suposar la seua definitiva revelació i consagració en l'escenari del Jazz europeu. Com a compositor va ser premiat en el concurs internacional de composició de temes de jazz a Mònaco per “*Like Coltraine*” (1972) i “*Toy*” (1978).

Al món orquestral va ser solista i concertista de l'Orquestra de Cambra de Víctor Martín i va formar duo amb el pianista Agustín Serrano. Va col·laborar com a solista amb l'Orquestra Nacional d'Espanya i amb la Simfònica de RTVE sota la direcció de Sergiu Ce-

libidache, Igor Markevitch, Rafael Frübek de Burgos, Jesús López Cobos, Odón Alonso, Enrique García Asensio i Miguel Ángel Gómez Martínez, entre d'altres. En 1993, va realitzar una extensa gira pels EUA amb l'Orquestra Nacional d'Espanya. Convertint-se en un dels pocs saxofonistes que han interpretat el repertori orquestral complet per al saxòfon.

Com a pedagog va ser guardonat amb el premi del Ministeri de Cultura a l'edició musical més destacada en contribuir a la pedagogia pel seu llibre d'escales en la improvisació de Jazz l'any 1990, i en juny de 1992 l'atorgaren el premi de la Comunitat de Madrid a la Creació Musical. Va ser Catedràtic de Saxòfon en el Reial Conservatori Superior de Música de Madrid fins a 1994.

Com veiem parlar del mestre Iturralde és parlar de músic, de música, de coneixement i de Jazz, però també és parlar d'una bona persona. Així és, el mestre ens tractava com a fills. Els meus primers contactes amb ell van ser per allà els anys vuitanta en els cursos d'estiu "Mariano Puig" organitzats a Torrent. Em va deixar bocabadada en sentir-lo tocar i va fer que els presents gaudiren amb la seua indiscutible sonoritat del seu saxo Tenor.

El meu contacte va seguir al llarg dels anys, unes vegades per anar a les seues classes a Madrid i d'altres com quan jo ja era professora a Carcaixent on el vàrem convidar per a impartir una masterclass i un inoblidable concert l'any 1999. Recorde també quan va vindre a la meua banda, la Societat musical d'Alzira, per a actuar amb nosaltres al XXX aniversari.

Molts bons records i una pèrdua per a tots els que l'hem conegut i hem tocat qualsevol de les seues composicions, però també per al món del Jazz on era una figura impagable.

El seu legat continuarà perquè en qualsevol conservatori o concert de Jazz de renom on s'interprete la seua música, aquesta seguirà tocant-se i estudiant-se per molts anys. De segur tant jo com la gent que l'hem conegut i apreciat farem que això siga així.

Mestre, sempre als nostres cors!!!

PSICOLOGIA I MÚSICA HAURIEN D'ANAR DE LA MÀ

CLAUDIA ALONSO RIBERA ALUMNA DE CANT I OBOÈ

Als darrers anys ens hem centrat massa a cuidar i treballar la part física del nostre cos per buscar una millora en la salut i el rendiment de les nostres feines diàries, però amb això hem descuidat els nostres sentiments, pensaments i emocions.

Al llibre “Cómo ser feliz si eres músico o tienes uno cerca”, el seu autor Guillermo Dalia (doctor en psicologia i especialista en músics) ens transmet que des del seu punt de vista la música és una de les professions amb més transcendència i influència en la vida de la persona que la desenvolupa, i no sols per les hores de dedicació que requereix, sinó pel valor que se li dóna a tot el referent a la música i com aquests fets repercuten en la felicitat o infelicitat diària del músic.

El desenvolupament d'una activitat artística com la música fa que generem actituds i qualitats pròpies que no obtindríem si ens dediquem a altra professió.

Si realitzarem un estudi comparatiu entre músics i no músics, descobriríem quines característiques ens diferencien de la resta i que dificulten la nostra salut mental. D'entre ells destaca l'individualisme, la competitivitat, el pensament dicotòmic i l'autocrítica, entre altres.

El músic tendeix a ser molt individualista. Amb això no vol dir que siguem persones solitàries i que ens aïllem, ni que això ens porte problemes socials i personals, sinó que la relació que es té amb l'instrument és tal que es forma una complementació entre músic i instrument que ens aïlla de tot el que ens envolta. Si bé és cert que es donen moltes amistats i molt bones, el desenvolupament de l'activitat professional ve marcada per una manera de ser individual.

Existeix un fort sentiment de competitivitat entre els músics. Per molt bones relacions que es tinguen amb els companys, és difícil oblidar que seran part de “la competència” en pròximes oposicions per a trobar un lloc de feina. També cal destacar que no som competitiu solament per buscar i voler ser millor que els altres, sinó que moltes vegades ho fem amb nosaltres mateixa; quan estudiem a casa també apareix una gran exigència per voler fer-ho perfecte que de vegades resulta excessiva.

Una de les idees irracionals que més prompte apareix en els estudiants de música, i que amb el pas dels anys continuarà existint en el músic, és el pensament dicotòmic; això és, veure una part de la realitat en dos extrems: o blanc o negre, o el concert ha eixit bé o ha sigut un complet desastre, o sóc molt bon músic o no valc per a res. Aquest tipus de pensaments provoca en la persona una incapacitat per a advertir i fixar-se en els matisos, de què entre el negre i el blanc existeix una escala infinita de grisos, en definitiva, de saber relativitzar qualsevol situació. És molt freqüent que aparega quan s'avalua un concert o una audició que ja ha finalitzat, o davant del futur professional que s'espera.

La crítica i l'autocrítica també estan presents en el músic. Els músics tendeixen a ser excessivament crítics en tot allò que fan. En la majoria de les ocasions no són crítiques que es realitzen negativament sense més, però és molt comú que un músic oient, quan forma part de l'audiència, estiga més pendent de detectar el possible error que de gaudir del que està escoltant. També aquest procés es torna cap a ells per mitjà de l'autocrítica, que va més enllà d'una avaluació necessària per a progressar i millorar en els estudis, i que es torna, en diverses ocasions, un aspecte quasi obsessiu, no tolerant al fet de cometre errors inclús en assajos individuals i privats.

Com a conclusió a tot l'esmentat amb anterioritat podem resumir que: el músic ha de ser conscient que l'estudi d'aquest art, no és com estudiar qualsevol altra disciplina no artística; és un poc especial, amb unes característiques específiques que cal conèixer i tenir en compte des del principi. És necessari cuidar-se físicament, ja que independentment de l'instrument tot el nostre cos desenvolupa un paper molt important en la interpretació musical i, d'igual forma, és important cuidar-se mentalment per a suportar la inevitable pressió davant unes proves, un concert, unes oposicions... i les interminables hores d'estudi en soledat. No hem de permetre que la dedicació a la música monopolitzi la nostra vida i acabe debilitant les relacions familiars i socials. Hem de ser capaços de compartir el plaer de la música i compaginar-ho amb altres passatemps i activitats distintes a les feines musicals.

EL CONSERVATORI ALS POBLES: AGULLENT

El diumenge dia 9 de maig, dins del cicle de concerts Maig Musical que organitza l'Ajuntament d'Agullent, va tindre lloc un concert de joves intèrprets de la localitat, tots ells alumnes dels últims cursos d'ensenyament professional al nostre conservatori.

Al concert van actuar en primer lloc dos grups que van interpretar obres preparades per a l'ocasió. Seguidament, altres tres grups, dels quals els joves agullentins eren integrants de diversos grups de música de cambra finalistes del concurs que organitzem al nostre centre, van interpretar el repertori treballat al conservatori. Un concert variat pel que fa al repertori i formacions, de molta qualitat interpretativa.

Des del Conservatori volem agrair a l'Ajuntament d'Agullent aquesta iniciativa. Una extraordinària oportunitat per a que els nostres alumnes pogueren realitzar un concert en directe, en seguretat, complint totes les mesures preventives per la pandèmia, i amb públic present en la sala.

L'ISOLA DISABITATA

ANNA GANDÍA MARTÍNEZ ALUMNA DE CANT

Després de molt de temps sense poder dur a terme cap mena d'activitat semblant, finalment el 24 de febrer de 2021 un grup reduït d'alumnes i professors del Conservatori J.M.Gomis ens vàrem desplaçar a la ciutat de València per gaudir de la representació de "*L'isola disabitata*".

L'òpera, estrenada en 1831 amb llibret de Pietro Metastasio i música de Manuel García, presenta en dos actes la història de dues germanes que són abandonades en una illa deserta pel promès d'una d'elles. Així, el que sembla primerament un manifest d'odi cap a tots els homes acaba convertint-se en un cant a l'amor i l'esperança.

Cal remarcar la importància del compositor d'aquesta òpera, Manuel García, que tot i ser conegut mundialment no se li ha atorgat mai el reconeixement merescut a Espanya. Nascut a Sevilla, va destacar com a compositor, director, empresari teatral, professor de cant i tenor; i aquesta última faceta seua el va portar a viatjar per tot el món, arribant fins i tot a estrenar diverses òperes de Rossini. Però el realment

sorprenent és el fet que la família García va constituir una dinastia de grans cantants i compositors, ja que tres dels seus fills també van triomfar internacionalment en aquests camps.

Pel que fa a la representació concreta de *l'isola disabitata* que vam presenciar, va ser interpretada pel Centre de Perfeccionament en el Teatre Martín i Soler del Palau de les Arts. Amb una posada en escena modesta, els intèrprets i la història que estaven contant retenien tota l'atenció de l'espectador; i, amb l'ajuda de la il·luminació, aconseguia transmetre'ns un ambient de senzillesa i naturalitat que convidaven al públic a relaxar-se i gaudir de l'espectacle.

Finalment dir que aquesta eixida va ser un regal per a tots els alumnes i professors que vam tindre la sort de poder assistir. Estàvem tots desitjant veure una funció en directe després de molt de temps sense haver pogut i aquest fet va fer que tots ho sabérem apreciar molt més quan va arribar el moment.

MASTERCLASS DE VIOLA: OBRINT PORTES, OBRINT CAMINS VIOLA, DAVID FONS CALLEJÓN

LUIS ROIG CERVERÓ PROFESSOR DE VIOLA

Hui vivim a un món completament globalitzat on els joves d'avui en dia poden optar a múltiples possibilitats de treball i a qualsevol part del món. Però al mateix temps és necessari tindre una formació de qualitat que els permeta competir en igualtat de condicions amb la resta d'estudiants. És des d'aquest punt on cobra importància el paper del professor, que haurà de mostrar el camí així com els recursos que tenim al nostre voltant i els que trobem via digital, i que són necessaris perquè els alumnes arriben a l'excel·lència en la seua formació i per tant puguin ser competitius.

Dins d'aquest marc és on es contextualitza la Masterclass. Una forma d'obrir portes als alumnes on poden conèixer noves experiències (si és possible dels més grans) que formaran part del seu aprenentatge, i que més endavant poden servir per a decidir (en cas de voler continuar amb els estudis superiors) amb quina persona desitgen estudiar.

Comptar amb David Fons en aquesta primera masterclass és un luxe, ja que sense dubte és un dels violistes més prestigiosos del moment a Espanya. Ell és una gran figura de la música que s'expressa a través de la viola. Actua com a concertista i toca amb els millors músics i formacions orquestrals i cambrístiques del país. Recentment ha actuat amb l'orquestra d'Extremadura, estrenant a Espanya la Suite per a Viola i orquestra d'Agustí Borgunyó. Pròximament tocarà el concert de K. Penderecki (possiblement el concert de major dificultat per a la viola) amb l'Orquestra de València al Palau de les Arts. Com a pedagog exercís la seua docència al Conservatori Municipal "José Iturbi" de València i en Musical Arts de Madrid com a professor resident.

A la masterclass varen participar tots els alumnes d'ensenyances professionals de forma activa i tots els alumnes d'ensenyances elementals com a oients. Per a

que en cap moment es perdés l'atenció, tots van prendre nota dels consells que David Fons anava dient als companys. Cada alumne ha de presentar per escrit a la classe de la setmana següent totes les anotacions, que després nosaltres analitzarem i concretarem a partir de tres punts: Postura corporal, posició instrumental i acció. Una forma d'estructurar tot el que varen aprendre. A partir d'ara, caldrà posar en pràctica els seus consells, ajudant als alumnes a millorar les seues interpretacions. Una forma d'obrir portes i obrir camins per a que els alumnes puguin més endavant caminar sols.

EIXIDA DEL AULA DE CLARINET AL PALAU DE LES ARTS

MARÍA CAÑIZARES DEL BAÑO PROFESSORA DE CLARINET

Després de tants mesos de parada musical, el passat 9 d'abril, l'aula de clarinet del nostre centre i l'alumnat d'ensenyaments professionals assistiren al concert de l'Orquestra de València al Palau de les Arts on la magnífica clarinetista alemanya Sabine Meyer va interpretar el Concert per a Clarinet d'Aaron Copland.

Va ser un concert marcat per les mesures sanitàries: aforament reduït, distància entre les butaques, mascareta en tot moment, tant el públic com els integrants de l'orquestra i el director. Així com un programa interpretat en una única part sense pausa.

Malgrat ser un dia plujós i poc amigable, el concert no va deixar indiferent als joves clarinetistes del nostre centre. Una magistral interpretació, on els nostres alumnes descobriren a Sabine Meyer i gaudiren de la seua espectacular tècnica i domini del clarinet. Com a regal ens va delectar amb la tercera peça de les Tres Peces per a clarinet a soles de Stravinsky. Un moviment marcat per jocs rítmics, marcades articulacions i gran contrast dinàmic extrem. En resum, una interpretació memorable i simplement perfecta.

El concert va finalitzar en la Sinfonia núm. 1 en Do Major de George Bizet. Com a curiositat, el mestre

director Guillermo García Calvo va dirigir l'Orquestra de València sense tarima i situat enmig de l'orquestra, molt a prop dels vents.

Des d'aquestes línies volem felicitar a l'Orquestra de València per programar artistes internacionals com a la clarinetista Sabine Meyer i als seus membres per la labor encomiable de fer música i transportar-nos a altres mons de forma tan segura en aquests temps d'incertesa.

SOM PIONERS EN MÚSICA MODERNA!!!

SAMUEL PÉREZ ORTEGA COORDINADOR D'ENSENYAMENT ELEMENTALS

Per tercer any consecutiu s'ha dut a terme al nostre Centre el Projecte d'Innovació "Inclusió de la Música Moderna al Conservatori", amb el qual es pretén posar en valor aquest tipus de música, conjugant-la amb la clàssica, en els Estudis Elementals dels Ensenyaments de Música.

Per aquesta raó, s'han treballat diferents continguts en les assignatures de Cor (els més menuts de 1r i 2n curs), i de Conjunt (amb els alumnes de 3r i 4t). Compositors com Duke Ellington o Herbie Hancock, grups com Pink Floyd o U2, cantants actuals com Samantha (aquesta de ben a prop i que també va participar en el nostre Concurs M'ENCANTA), han compartit faristol amb els "clàssics" Bach, Mozart o Beethoven, en una experiència innovadora per als alumnes i que, estem segurs, els ha servit per a enriquir la seua formació musical, així com humana.

Tot aquest treball ha quedat plasmat en diferents gravacions realitzades al final de cada trimestre i en el concert del 10 de juny al pati del nostre Centre, on els més menuts han tingut oportunitat de treballar aquesta música, posant lletres pròpies a diferents temes dels artistes esmentats, fent ritmes corporals a la vegada que es cantava, etc.

En definitiva, som PIONERS en la música moderna, i els nostres alumnes poden sentir-se orgullosos!!!

Sols em queda agrair el treball del professorat implicat en aquest esplèndid projecte i al seu Coordinador, Adolfo Garcia.

I com a avanç exclusiu per al curs vinent, dir-vos que la nostra idea és ampliar-lo als Ensenyaments Professionals: anirem contant-vos...

Que passeu un bon estiu!!!

COL·LABORACIÓ AMB L'IES L'ESTACIÓ

AUDICIONS DE NADAL:

El darrer 22 de desembre varen tenir lloc les audicions de Nadal realitzades per alumnes del nostre centre a l'Institut. En aquest cas, el format escollit va ser que diversos grups de cambra anaven desplaçant-se per diferents ubicacions dins i fora del centre per a arrimar la música nadalenca a les aules. Alumnes de trombó, trompeta i oboé formaren diversos grups que imbuïren d'esperit nadalenc als alumnes i professorat.

DIA DE LA DONA A L'IES L'ESTACIÓ:

El darrer 9 de març va tenir lloc la celebració del dia de la dona a l'IES l'Estació.

El nostre centre i l'IES l'estació tenim un programa de coordinació horària que permet que els alumnes puguin estudiar les assignatures dels Ensenyaments Professionals de Música al mateix Institut, dins del seu horari lectiu. A més, solem organitzar activitats culturals conjuntament que serveixen per a promocionar els nostres estudis i faciliten a l'alumnat el fet de poder tocar davant del públic.

En col·laboració amb un grup d'alumnes del programa de coordinació horària, i enmig de les mesures Covid del moment, es van dur a terme

unes actuacions itinerants al voltant de l'edifici principal perquè poguera sentir-se des de les aules.

Els alumnes Aida Llopis Santacatalina (veu i guitarra), Berta Santamaría Gómez-Carreño (oboè), Hugo Revert Torró (tuba) i Hugo Bataller Soler (saxòfon) interpretaren el tema del grup El Diluvi "I tu, sols tu" i a continuació l'alumna Arantxa Ferrero Reig va recitar el poema de Marta Fornes "Se acabó tu historia".

Va ser un granet més d'arena en el camí cap a la igualtat d'oportunitats entre gèneres. Un camí en el qual els centres educatius ens trobem altament involucrats.

TEMPS PER AL RECORD

Des del Conservatori Melcior Gomis volem recordar a dues companyes que formaren part del nostre claustre de professorat. Es tracta de Mª Jesús Bertomeu Fayos y de Claudia Montero López, les quals ens han deixat aquest any, però de les que guardem molt bon record tant els seus companys com els seus alumnes.

Com deia Neruda a un dels seus poemes: “mor lentament qui no viatja, qui no llig, qui no escolta música i qui no troba gràcia en sí mateix”. Per això estem segurs que elles han gaudit d’una vida plena de música i apassionant.

D’igual manera el cantant i poeta Manolo García ens transmet a la seua cançó “pájaros de barro”, el rebuig a estar deprimat i que la vida passe sense pena ni glòria. S’ha de continuar vivint i fent música. Les nostres vides són com a llibres que anem escrivint amb els nostres fets. Quan un està vençut i melancòlic, poques vegades actua i els seus dies queden buits en el diari del temps. No és una cosa que puguem permetre’ns, perquè no som eterns.

*“Por si el tiempo me arrastra
a playas desiertas,
hoy rechazo la baja
del abandono y la pena.
Ni una página en blanco más.
Siento el asombro de un transeúnte solitario.”*

SABIES QUE...?

- El violí està fet de més de 70 peces individuals de fusta.
- Rossini va escriure l'ària "Di tanti palpiti" mentre esperava que li serviren un risotto en un restaurant de Venècia.
- L'orquestra simfònica de Londres tenia reserva per a viatjar en la inauguració del Titanic, però va canviar finalment el seu vaixell en l'últim minut.
- Durant una actuació de Boris Godunov en l'Òpera de Sydney, un pollastre va caure de l'escenari sobre un violoncel·lista.
- El vestit d'òpera més car de tots els temps va ser usat per Adelina Patti al Covent Garden en 1895. Costava 15 milions de lliures esterlines.
- Franz Liszt rebia tantes sol·licituds de trenes del seu cabell que va comprar un gos i va enviar trossos d'ungles en el seu lloc.
- Domenico Scarlatti va compondre la seua "fuga de gat" després del seu gat, Pulcinella, caminara damunt del seu teclat.

PASSATEMPS

Aniversari Feliç (Popular)

				RE	DO	LA
			SI	MI	FA	
MI				FA	RE	
		SI	RE	DO	MI	
SOL		RE	FA	LA		
		FA				MI
FA		MI				RE

Per completar la graella cal posar una nota (do, re, mi, fa, sol, la, si) en les caselles buides, tenint en compte que han d'aparèixer les set notes en cada columna, en cada fila i també en cada zona sense repetir-se! (Una zona queda delimitada per vores més gruixudes).

Només existeix una solució!

Pista! Les notes de les caselles ombrejades (en ordre: d'esquerra a dreta i de dalt a baix) corresponen als primers compassos de la peça musical que s'indica al damunt de cada SIDOKU.

DONA UNA NOVA VIDA a les Teues Joies

Aconsegueix un crèdit amb la teua joia
com a garantia per a fer això que portes
temps volent fer, o que necessites fer,
i recupera-la quan vulgues.

Informa't en el telèfon **962 919 117**
per a concertar cita en la nostra oficina
situada al carrer Pius XII, n°16, d'Ontinyent.

Mont de
Pietat
Caixa
Ontinyent

CITA PRÈVIA:

962 919 117

www.montdepietatcaixaontinyent.es